

CSORDÁS BARBARA

Hiány

Száraz a kenyér, a pohár is túlcsordult,
ebbe belehal a szív;
agg köveken léptet el egy zsenge sóhaj,
amelyet csak a köd hív.

Orsóalakban lebeg megkapó szélben,
kegyetlen táncot jár,
s üres szobafal bőszerűen emészti fel,
a padlón tócsa és sár.

Száraz a vacsora, az ágy is megdermedt,
ajkamon tétova tűz,
szívem aluszik a ballagó időben;
a hiány is hozzád fűz.

Bordalocska

Rézsűs kertemben
szőlőt ültettem,
eszményi vérét
tölgykádba tettem.

Fényár festette
alkonyszínekbe,
gyertyának lángját
pezsdíti nedve.

Hordó cserzette
ízét kedvemre,
fűszeres bukét
könnyedén rejtve.

Pazar jellegbe
Isten érlelte,
testemet buja
mámorba ejtve.

Egy álom volt

Nincs már egy fia csillag sem az égen,
őszi tőnek sincsen fürtje régen.
Imára kulcsolnak remegő kezek,
s az éj abrosza nyugtalan remeg.

Nem serken vér sem a kiszikkadt ajkon,
hajónk lanyha ködben botorkál vakon.
Agg felhők, gyülevész hadak jönnek,
s özönvizet fogannak a könnyek.

Szomjúhozom a tiszta szót, a csendet,
gyermeteg lelkem a hajnaltól reszket.
Lesz-e védő karod, oltalmas hazánk?
Vár-e majd béke és ölelő anyánk?

Haldoklik egy álom; engedd, hadd múltjon;
Már feltámadt a szél is; hagyd, hadd fűjjon!

Ősz

A takaróm alá kúszott az ősz,
kihűlt kézzel simogatja combom;
meztelen reszket rajta még a nyár,
hogy emléktüze körébe vonjon.

Takaróm alatt rejtőzik az ősz,
rőt vánkosával díszíti testem;
Mit ér? Nélküled fázom, kedves nyár,
s szavam füstjét fagyos légbe vetem.

Nem kerestem

Nem kerestem, csupán vártam csendben,
mint egy rügy a hó fogságába zártan;
égi gyapjasokra alig lestem,
míg ködös szirtek közt szárny nélkül szálltam.

Nem kerestem, de mégis élém sodort
az istenek kacér keringője;
reszkető kezem eltolná a nyomort,
s magányom fölött szerelmed győzne.

Nem kerestem, tán a kétséget sem,
téged, esőcseppjét mohó földnek;
miért higgyek merőn egyetlenben,
ha minket messze szebb szemek ölnek?

Ki vagy nékem? A tollpíhének a szél,
mely, ha nem lélegzel, mozdulatlan él.

Találkozás

Sziklaváros kövein sietve kopog a mámor,
jöttömre dobban-e szíved is oly szaporán, százszor?

Lent a lankákon az alkony didergett velem, csak sírt,
gondolod-e, hogy rozé csókolta ajkamra a pírt?

S e kerge széltől, mely hajamon suhan át, megtudnád,
idézi-e illatom a provanszi levendulát?

...

Emlékszel-e, napfény cirógatta összefont árnyunk,
szemünk édes éjbe révedt, s lelkünk csendjében jártunk...

Egek ura

Egek ura lennék biz újra,
gyapjas felhőknek hátán,
édes bizsergést várván
a gravitációtól sújtva!

Fémadaram, szárnyalj lebegve
alkonyfény sugarába,
s mozaikföldet látva,
a szabadság vállára fektess!

Hullámszik a menny türkiz tava,
a szél nevetve vigad,
s a legfényesebb csillag
gépem lesz, mi fölötted halad!

Az elmúlás útján

Fonnyadó magvak gubóban ülnek,
jajgatnak halkán a süket fülnek.
Korhadó burka zajosan harsan,
s elszárad lassan.

Életünk hamvad, keselyűk szállnak,
keserű szívünk marja a bánat.
Tévedünk mindig, elsápad arcunk,
s magányban halunk.

Nevetve hittem, de elhalt utunk,
toportyán elől zihálva futunk.
Kegyelem nincsen a világ felől,
légvárunk ledől.

Ne keresd

Ne keresd értelmét, se a harmat csöppjét,
a szerelmes forró, heves, égő lángját,
buja vágyunk röptét, mivel bús szél törné
hamis álommá azt, amit ébren vártál.

Ne keress fénygyúlást, se a kétség jöttét;
örök árnyék szegné, csodaszép, torz ábránd.
A gyönyör sem perzsel, tüze álszent csöndjét,
ami színleltté vált, te igaznak láttad.

Múló ifjúság

Tűnődöm az életem, ébredni vágyom,
mert egyszeriben elmúlik ifjúságom.

Elmúlik ifjúságom és szívem tüze,
de mi kivénhedt hamuvá lett, majd küzd-e?

Küzd-e majd, és örököm magam mint hagyom?
Talán csak lisztes kezem nyomát, egy lapon.

Körkörös folyam sodor, az idő kevély,
holnap soha nincs, ifjú, csupán a remény!

A remény, mi felkölt, és hajszol a sírba,
amely sorsod kimondja új tüzet szítva!

Új tüzet szítva örök tilosba röptet,
míg a múltó ifjúság vágyja a csöndet.

***

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.